धम्माल साहसकथा

अनिल शिणगारे

ई साहित्य प्रतिष्ठान

धम्माल साहसकथा

अनिल शिणगारे

ई साहित्य प्रतिष्ठान

अनिल शिणगारे (शिक्षक)

एम ए, डी. एड, बी. एड, डी. एस. एम.

पत्ता –

पत्ता - मु. पो. कोडोली ता. पन्हाळा जि. कोल्हापूर

Phone- 7020353347

anilshingare2674@gmail.com

या पुस्तकातील लेखनाचे सर्व हक्क लेखकाकडे सुरक्षित असून पुस्तकाचे किंवा त्यातील अंशाचे पुनर्मुद्रण वा नाट्य, चित्रपट किंवा इतर रुपांतर करण्यासाठी लेखिकेची परवानगी घेणे आवश्यक आहे. तसे न केल्यास कायदेशीर कारवाई (दंड व तुरुंगवास) होऊ शकते.

This declaration is as per the Copyright Act 1957. Copyright protection in India is available for any literary, dramatic, musical, sound recording and artistic work. The Copyright Act 1957 provides for registration of such works. Although an author's copyright in a work is recognised even without registration. Infringement of copyright entitles the owner to remedies of injunction, damages and accounts.

प्रकाशक :ई साहित्य प्रतिष्ठान

www.esahity.com

esahity@gmail.com

मुखपृष्ठ /सजावट : अनघा हिरे

प्रकाशन : बालनेटाक्षरी,

E mail : balnetakshari@gmail.com

9422284116

eSahity Pratishthan

G1102- Eternity

eastern express highway

Thane.

Whatsapp- 9987737237

(विनामूल्य पुस्तकांसाठी आपले नाव व गाव कळवा)

प्रकाशन - जून २०२५

©esahity Pratishthan®2025

- विनामूल्य वितरणासाठी उपलब्ध.
- आपले वाचून झाल्यावर आपण हे फ़ॉरवर्ड करू शकता.
- हे ई पुस्तक वेबसाईटवर ठेवण्यापूर्वी किंवा वाचनाव्यतिरिक्त कोणताही वापर करण्यापूर्वी ई-साहित्य प्रतिष्ठानची परवानगी घेणे आवश्यक आहे.

लेखक परिचय

- अनिल शिणगारे

शिक्षण - एम. ए. डी. एड, बी. एड, डी. एस. एम.

- जन्म- १ जून १९७४

- नोकरी सुरु दि.१३ जानेवारी १९९७

- नोकरी- २८ वर्षे प्राथमिक शिक्षक जिल्हा परिषद कोल्हापूर

सेवा केलेल्या शाळा - सुपात्रे, केखले, जाखले, सध्या - दाणेवाडी ता. पन्हाळा, जि. कोल्हापूर)

- उल्लेखनीय कामगिरी

१)सलग दोन वर्षे तालुका स्तरावर सांस्कृतिक स्पर्धेत लहान गट समूहनृत्यात आपल्या वि. मं. दाणेवाडी शाळेचा प्रथम क्रमांक

२)सन २०२५ - जिल्हास्तरीय सांस्कृतिक स्पर्धेत समूहनृत्यात आपल्या वि. मं. दाणेवाडी शाळेचा द्वितीय क्रमांक.

३)राज्यस्तरीय नृत्य मल्हार स्पर्धेत आपल्या वि. मं. दाणेवाडी शाळेचा दोन्ही नृत्यात द्वितीय क्रमांक.

४)क्रीडा स्पर्धा खो. खो. तालुका पातळीवर सहभाग..

५)उपेक्षितांचे शिक्षण, बालविवाह, चेत्या या विषयावर अनेक ठिकाणी व्याख्याने

▲ प्रकाशित साहित्य-

१) गोपाळांची पोरं (कादंबरी)

२) माणिकमोती (कथासंग्रह)

३) करामती बाळू (ई-बुक) (बालकथासंग्रह)

४)कल्पनेच्या तीरावर (बालकथासंग्रह)

▲ आगामी लेखन-

१) गोपाळवाडी (कादंबरी)

२) हास्यतुषार (विनोदी चुटकुले)

३) ललित लेख

४) भयासूराची छाया (कादंबरी)

▲ पुरस्कार -

१) विनय कोरे राज्यस्तरीय शिक्षण भूषण पुरस्कार २०२३

२) शैक्षणिक व्यासपीठ मलकापूरचे वतीने आदर्श शिक्षक पुरस्कार

३) राजर्षी शाहू फाऊंडेशनच्या वतीने आदर्श शिक्षक पुरस्कार

४) 'गोपाळांची पोरं' या पुस्तकास बालकुमार साहित्य सभा कोल्हापूरचाउत्कृष्ट अनुभवकथन म्हणून पुरस्कार

५)त्रिवेणी सांस्कृतिक, शैक्षणिक व क्रीडा संस्था उत्तूर, ता. आजरा“सामाजिक कृतज्ञता पुरस्कार – २०१६

प्रस्तावना

वाचकहो, साहसाच्या या गावठी गाडीत बसायला तयार व्हा, कारण “धमाल साहसकथा” तुम्हाला असा खट्याळ प्रवास घडवणार आहे, जिथे हसणं, थक्क होणं, आणि थोडं शहाणं होणं अटळ आहे! हा अकरा कथांचा संग्रह म्हणजे जणू गावाकडच्या गप्पांचा मळा, जिथे जंगलात बोलणारे पोपट टोमणे मारतात, हिमालयात जादुई तलवारी चमकतात, समुद्रात शंख गाणी गातात, आणि सह्याद्रीच्या कड्याकपारीत स्वराज्याचे शूरवीर लढतात. प्रत्येक कथा एका धाडसी पोराची गोष्ट सांगते, ज्याच्यासोबत आहे एखादा खट्याळ मित्र—कधी मिटूसारखा गप्पिष्ट पोपट, कधी टिकूसारखा चपळ कोल्हा, तर कधी चपळूसारखा खेकडा! आणि हो, या साहसात खजिना आहे, पण तो मिळवायला लागतं धैर्य, निस्वार्थीपणा, आणि थोडीशी गावठी अक्कल!या कथा फक्त मनोरंजनासाठी नाहीत, तर त्या तुम्हाला गावच्या मातीचा गंध, नद्यांचा खळखळाट, आणि जंगलाचा सूर ऐकवतात. विनू जंगलात मिटू पोपटासोबत हरवलेल्या मित्रांचा शोध घेतो, तर अर्जुन चंद्रकिरण मंदिरात जादूचा वारसा कमावतो. राघव हिमालयात पवनपुत्राचा खजिना शोधताना वाऱ्याशी मैत्री करतो, तर सूरज सह्याद्रीच्या तारकपुत्राच्या तलम खजिन्यासाठी कसोट्या पार करतो. विशाल कावेरीच्या पाण्यात नक्षत्रवंशाची कांडी मिळवतो, तर रिया थारच्या वाळवंटात अग्नितेजाची पेटी उघडते. आरव समुद्रात शंखनाद ऐकतो, आद्या कोणार्कच्या सूर्यमंदिरात सूर्यदृष्टी शोधतो, सायली मेघालयात मेघगर्जनेची तंतुवीणा वाजवते, अन्वी हिमालयात चंद्रकोरेची खड्ग कमावते, आणि रियान पन्हाळगडावर स्वराज्याचा शूरवीर बनतो. प्रत्येक कथेत साहस आहे, गम्मत

आहे, आणि एक असा बोध आहे, जो मनाला भिडतो—मैत्री, धैर्य, आणि माणुसकी हीच खरी संपत्ती!या कथा लिहिताना मी गावातल्या गप्पांचा रंग, आजीच्या गोष्टींची चव, आणि मराठी मातीचा सुगंध टिकवण्याचा प्रयत्न केला. प्र. के. अत्रे यांच्या हास्यतुषार शैलीप्रमाणे, इथे टोमणे आहेत, खट्याळ संवाद आहेत, आणि गावठी हास्य आहे. पण त्याहीपेक्षा, या कथा तुम्हाला तुमच्या लहानपणीच्या साहसांशी जोडतात—जेव्हा तुम्ही गल्लीत भटकायचात, झाडावर चढायचात, किंवा एखाद्या गुप्त खजिन्याची स्वप्नं पाहायचात. मग काय, पाण्याची बाटली हातात घ्या, टोपी सरकवा, आणि या साहसाच्या गाडीत बसा! मिटू, टिकू, आणि चपळू तुमची वाट पाहतायत. हा साहसी गोंधळ तुम्हाला कधी हसवेल, कधी रडवेल, पण नक्कीच गुंतवेल!

✍️अनिल शिणगारे

अर्पणपत्रिका

प्रिय चिमुकल्यांनो,

तुमच्या स्वप्नांच्या पंखांना बळ

देण्यासाठी हे पुस्तक अर्पण!

अनुक्रमणिका

१. मुलगा आणि पोपट

२. जादूचा वारसा

३. पवनपुत्राचा प्रवास

४. तारकपुत्राचा तलम खजिना

५. नक्षत्रवंशाची कांडी

६. अग्नितेजाची पेटी

७. समुद्रसूराची शंखनाद

८. सूर्यदृष्टीचा सन्मान

९. मेघगर्जनेची तंतुवीणा

१०. चंद्रकोरेची खड्ग

११. स्वराज्याचा शूरवीर

धम्माल साहसकथा

या सर्व कथा काल्पनिक आहेत.

१) मुलगा आणि पोपट...

गावाच्या काठावर, हिरव्यागार जंगलाच्या सान्निध्यात, विनू नावाचा एक चपळ मुलगा राहत होता. विनू बाराव्या वर्षाचा होता, डोळ्यात चमक आणि मनात कायम काहीतरी नवीन शोधण्याची उत्सुकता. त्याला जंगलात फिरायला जायला खूप आवडायचं. तिथली रंगबेरंगी फुलं, गाणारी पक्षी, खेळकर ससे आणि झाडांच्या फांद्यांमधून वाहणारी थंड हवा

त्याला नेहमीच खुणावायची. पण या सगळ्यात त्याला सगळ्यात जास्त आवडायचे ते म्हणजे जंगलातले वेगवेगळे पक्षी. त्यांच्या रंगीत पंखांचा खेळ आणि त्यांचे मधुर आवाज विनूला जणू स्वप्नात घेऊन जायचे.एके दिवशी, सकाळी लवकर उठून विनूने ठरवलं की आज जंगलातल्या नव्या वाटा शोधायच्या. त्याने आपली पाण्याची बाटली, एक काठी आणि थोडासा खायचा डबा घेतला आणि घरातून बाहेर पडला. त्याची आई म्हणाली, "विनू, जंगलात जपून जा. खूप दूर जाऊ नकोस!" विनू हसत म्हणाला, "काळजी करू नकोस, आई. मी लवकर येईन!" आणि तो निघाला. जंगलात पाऊल टाकताच विनूला एक वेगळीच जादू जाणवली. सूर्याची कोमट किरणं झाडांच्या पानांमधून खाली येत होती, आणि पक्ष्यांचे किलबिलाट जंगलात पसरले होते. विनू एका छोट्या पायवाटेने चालत

होता, जिथे उंच उंच झाडं आणि दाट झुडुपं होती. अचानक त्याचं लक्ष एका झाडाच्या फांदीवर बसलेल्या हिरव्या पोपटाकडे गेलं. तो पोपट इतका सुंदर होता की विनू थबकला. त्याचे पंख हिरवेगार होते, आणि त्याच्या डोक्यावर लाल रंगाची छोटीशी टोपी जणू निसर्गाने रंगवली होती. विनू त्या पोपटाकडे एकटक पाहत राहिला.“काय रे, काय पाहतोस?” पोपटाने अचानक बोलून विनूला चकित केलं. विनू आश्चर्याने तोंड उघडून राहिला. त्याने स्वप्नातही विचार केला नव्हता की पोपट बोलू शकतो.

तो हसत म्हणाला, “अरे, तू बोलतोस? खरंच?”

“हो, मी मिटू, बोलणारा पोपट!”

पोपटाने आपले पंख फडफडवत सांगितलं. “पण मी इथे एकटा आहे. माझे मित्र जंगलात कुठेतरी हरवलेत, आणि मला ते सापडत नाहीत.” विनूला मिटूची दया आली. त्याच्या डोळ्यात एकटेपणाची उदासवाणी चमक होती.

विनू म्हणाला, “मिटू, काळजी करू नकोस. मी तुला तुझे मित्र शोधायला मदत करतो. पण जंगल खूप मोठं आहे. तू मला रस्ता दाखवशील का?” मिटूच्या डोळ्यात आनंदाची चमक आली. तो म्हणाला, “ठीक आहे! तुझ्यावर विश्वास ठेवतो. चल, माझ्या पंखांवर विश्वास ठेव आणि माझ्यामागे ये!” मिटूने आपले पंख फडफडवले आणि झाडावरून उडाला. विनूने आपली काठी हातात घेतली आणि मिटूच्या मागे धावायला सुरुवात केली. जंगलातून चालताना विनू आणि मिटूची गंमतच झाली. मिटू उडत उडत कधी गाणं गायचा, तर कधी विनूला जंगलातल्या गमती सांगायचा. “पाहिलंस ती लाल फुलं?” मिटू म्हणाला. “ती फक्त रात्रीच उमलतात. आणि तिथे तो मोराचा पिसारा पाहा, तो माझ्या मित्राने मला भेट दिला होता!” विनू हसत हसत ऐकत होता. त्याला मिटूसोबत वेळ घालवायला

खूप मजा येत होती. काही वेळ चालल्यानंतर ते एका मोठ्या झाडापाशी थांबले. तिथे एक म्हातारं घुबड बसलं होतं. त्याचे डोळे मोठे आणि बुद्धिमान दिसत होते. मिटूने घुबडाला विचारलं, “घुबडकाका, तुम्ही माझे मित्र पाहिले का? ते रंगीत पोपट आहेत, सगळे एकत्र राहतात.”

घुबडाने डोळे मिचकावले आणि खोल आवाजात म्हणाला, “हं, मी त्यांना पाहिलंय. ते पश्चिमेकडच्या मोठ्या बाभळीच्या झाडावर आहेत. पण तिथे जायचं असेल तर सावध रहा. तिथल्या वाटेवर काटेरी झुडुपं आणि एक खोल खड्डा आहे.” विनूने घुबडाचे आभार मानले आणि मिटूला म्हणाला, “चल, मिटू, आपण तिथे जाऊया. तुझ्या मित्रांना भेटायला मला पण उत्सुकता आहे!” मिटूने मान हलवली आणि पुन्हा उडाला. विनू त्याच्या मागे चालत होता, पण आता त्याला जरा काळजी वाटू लागली. खोल खड्डा आणि काटेरी झुडुपं यांचा विचार करून त्याचं मन धडधडत होतं.वाटेत त्यांना एक छोटी नदी लागली. नदीचं पाणी इतकं स्वच्छ होतं की त्यात आकाशाचं प्रतिबिंब दिसत होतं. पण नदी ओलांडणं सोपं नव्हतं. विनूने आजूबाजूला पाहिलं आणि एक पडलेलं झाड दिसलं, जे नदीवर पूलासारखं पडलं होतं. “मिटू, मी इथून जाईन!” विनू म्हणाला. मिटूने वरून उडताना सांगितलं, “जपून, विनू! पडू नकोस!”विनू हळूहळू त्या झाडावरून चालत नदी पार करू लागला. एकदा त्याचा पाय घसरला, पण त्याने काठीच्या आधाराने स्वतःला सावरलं. शेवटी तो दुसऱ्या काठावर पोहोचला. मिटू खूश होऊन ओरडला, “शाब्बास, विनू! तू खरंच शूर आहेस!”पुढे चालताना त्यांना काटेरी झुडुपं दिसली.

विनूने आपली काठी वापरून झुडुपं बाजूला केली आणि मिटूसाठी रस्ता मोकळा केला. मिटू म्हणाला, “विनू, तुझ्यासारखा मित्र मला आधी कधी मिळाला नाही.” विनू हसला आणि म्हणाला, “मित्रांसाठी काहीही!”शेवटी ते पश्चिमेकडच्या बाभळीच्या झाडापाशी पोहोचले. तिथे खूप सारे रंगीत पोपट फांद्यांवर खेळत होते. काही लाल, काही पिवळे, तर काही निळे पंखांचे पोपट तिथे गाणी गात होते. मिटूला पाहताच सगळे पोपट आनंदाने ओरडले, “मिटू! तू आलास!” मिटू उडत उडत त्यांच्याकडे गेला आणि त्यांच्यासोबत नाचू लागला.विनू तिथे उभा राहून त्यांचा आनंद पाहत होता. मिटू परत आला आणि म्हणाला, “विनू, तुझ्यामुळे मला माझे मित्र मिळाले. तू माझा खरा मित्र आहेस. तुला काय हवंय? मी तुला काहीतरी देईन.”विनू हसला आणि म्हणाला, “मला काही नको, मिटू. तुझं हसणं आणि तुझे मित्र पाहून मला खूप आनंद झाला. फक्त तू अधूनमधून मला भेटायला ये, बस!”मिटूने मान हलवली आणि म्हणाला, “नक्की येईन, विनू. आणि तुझ्यासाठी गाणं पण गाईन!”

त्या दिवसापासून विनू आणि मिटूची मैत्री सगळ्या जंगलात प्रसिद्ध झाली. विनू जेव्हा जंगलात जायचा, तेव्हा मिटू आणि त्याचे मित्र त्याच्यासाठी गाणी गायचे, आणि विनू त्यांच्यासोबत हसत खेळत असे.

शिकवण: - खरी मैत्री म्हणजे एकमेकांना निस्वार्थपणे मदत करणं आणि एकमेकांचा आनंद पाहून समाधान मानणं.

२) जादूचा वारसा: अर्जुन आणि चंद्रकिरण

गावापासून दूर, उंच डोंगरमाथ्यावर, दाट जंगलात लपलेलं एक प्राचीन मंदिर होतं,चंद्रकिरण मंदिर. गावकरी या मंदिराबद्दल फक्त कुजबुजायचे, कारण त्याच्याभोवती जादूच्या गूढ कहाण्या होत्या. कोणीही तिथे जाण्याचं धाडस करत नसे, पण सतरा वर्षांचा अर्जुन, एक उत्साही आणि साहसप्रेमी मुलगा, याला या गोष्टी खोट्या वाटायच्या. त्याच्या डोळ्यांत नेहमीच काहीतरी नवीन शोधण्याची चमक असायची. त्याचा जिवलग मित्र चंद्रकिरण, जो हुशार आणि धाडसी होता, नेहमीच अर्जुनच्या साहसांना साथ द्यायचा.

एके रात्री, पौर्णिमेचा चंद्र जंगलात चांदण्यासारखा चमकत होता. अर्जुन आणि चंद्रकिरण यांनी ठरवलं, "आज आपण चंद्रकिरण मंदिरात जाऊ आणि तिथलं रहस्य शोधू!" अर्जुनने त्याच्या आजोबांच्या पेटीत सापडलेलं एक जुनाट पुस्तक घेतलं, ज्यात विचित्र चिन्हं आणि मंत्र लिहिले होते. चंद्रकिरणने पाण्याची बाटली, दोरी, आणि एक छोटी काठी पिशवीत घातली. दोघं जंगलात निघाले, उत्साह आणि थोडी भीती मनात घेऊन.

जंगलात पाऊल टाकताच, एक अनोखी शांतता जाणवली. झाडांच्या फांद्यांतून चंद्राचा प्रकाश खाली झिरपत होता, आणि वाऱ्याची कुजबुज जणू गूढ सांगत होती. अचानक, एक विचित्र आवाज आला, "अर्जुन... चंद्रकिरण..." दोघं थबकले, पण आजूबाजूला कोणीच दिसलं नाही. चंद्रकिरणने हसत म्हटलं, "कदाचित जंगल आपलं स्वागत करतंय!" अर्जुनने धैर्य गोळा केलं आणि दोघं पुढे चालत राहिले.

अखेरीस, ते चंद्रकिरण मंदिरापाशी पोहोचले. मंदिराचं प्रवेशद्वार प्रचंड होतं, त्यावर कोरलेली चिन्हं अर्जुनच्या पुस्तकातल्यासारखीच होती. दोघांनी मंदिरात पाऊल टाकलं, आणि त्या क्षणी एक तेजस्वी प्रकाश त्यांच्यासमोर प्रकट झाला. प्रकाशातून एक स्त्री बाहेर आली—पांढऱ्या वस्त्रात, हातात चमकणारी कांडी, आणि डोळे चंद्रासारखे तेजस्वी. "मी आहे सूर्यमा, चंद्रकिरण मंदिराची रक्षिका," ती म्हणाली. "तुम्ही जादूच्या वारसाचे भाग आहात. पण ही जादू मिळवण्यासाठी तुम्हाला तीन कसोट्या पार कराव्या लागतील. तयार आहात का?"

अर्जुन आणि चंद्रकिरण यांनी एकमेकांकडे पाहिलं आणि एकसुरात म्हणाले, "हो, आम्ही तयार आहोत!"

© ई साहित्य प्रतिष्ठान

पहिली कसोटी: सत्याचा आरसा

सूर्यमाने त्यांना मंदिराच्या मध्यभागी नेलं, जिथे एक प्रचंड, चमकणारा आरसा होता. "हा आहे सत्याचा आरसा," ती म्हणाली. "यात तुमचं खरं स्वरूप दिसेल. पण सावध रहा, सत्य नेहमीच सुखकर नसतं." अर्जुन आणि चंद्रकिरण यांनी आरशात पाहिलं. अर्जुनला त्याचा चेहरा दिसला, पण त्याच्या मागे एक काळी सावट दिसली—त्याच्या भीती आणि शंका. चंद्रकिरणला त्याच्या मागे त्याच्या अतिआत्मविश्वासाची सावट दिसली, जी त्याला कधीकधी अडचणीत आणायची.

"हा मी आहे का?" अर्जुन घाबरून म्हणाला. चंद्रकिरणनेही कबूल केलं, "मी कधीकधी खूप घाई करतो." सूर्यमाने सांगितलं, "तुमच्या कमकुवतपणावर मात केलीत, तरच पुढे जाल." अर्जुनने खोल श्वास घेतला आणि म्हणाला, "मी माझ्या भीतीपेक्षा मोठा आहे." चंद्रकिरणने हसत म्हटलं, "आणि मी माझ्या घाईपेक्षा शांत आहे." त्या क्षणी, आरशातील सावट गायब झाली, आणि दोघांचे चेहरे आत्मविश्वासाने चमकले. मंदिराचं दार उघडलं.

पहिला धडा: सत्य स्वीकारण्यात आणि स्वतःच्या कमकुवतपणावर मात करण्यात खरी शक्ती आहे.

दुसरी कसोटी: अग्नीचा मार्ग

सूर्यमाने त्यांना मंदिराच्या खालच्या मजल्यावर नेलं, जिथे एक लांबलचक मार्ग होता. मार्गाच्या दोन्ही बाजूंना ज्वाळांनी भरलेले खड्डे होते. "हा आहे अग्नीचा मार्ग," सूर्यमाने सांगितलं. "यातून चालताना तुमच्या मनाची शांती कायम ठेवा. घाबरलात, तर आग तुम्हाला गिळेल." अर्जुनला त्याच्या अपयशाची भीती आठवली, तर चंद्रकिरणला त्याच्या चुकीच्या निर्णयांची चिंता सतावू लागली.

चंद्रकिरणने अर्जुनचा हात धरला आणि म्हणाला, "आपण एकत्र चालू." दोघांनी मार्गावर पाऊल टाकलं. ज्वाळा त्यांच्याभोवती नाचत होत्या, आणि त्यांना त्यांच्या चुका आठवत होत्या. अर्जुनने पुस्तक उघडलं आणि त्यातला मंत्र वाचला: "ॐ शांतये नमः." चंद्रकिरणनेही तोच मंत्र पुटपुटला. मंत्राच्या शक्तीने त्यांचं मन शांत झालं, आणि ज्वाळा हळूहळू मंदावल्या. दोघं मार्गाच्या शेवटी पोहोचले, जिथे एक चमकणारा मार्ग डोंगराच्या माथ्यावर घेऊन गेला.

दुसरा धडा: मनाची शांती आणि एकाग्रता यांनी कोणताही अडथळा पार करता येतो.

तिसरी कसोटी: अंधाराचा राक्षस

शेवटच्या कसोटीसाठी सूर्यमाने त्यांना मंदिराच्या सर्वात खोल भागात नेलं, जिथे काळोखाचा समुद्र होता. तिथे एक प्रचंड राक्षस उभा होता, त्याचे डोळे

लाल रंगाने चमकत होते. "हा आहे अंधाराचा राक्षस," सूर्यमाने सांगितलं. "हा तुमच्या सर्वात मोठ्या भीतीचं प्रतीक आहे. त्याला हरवण्यासाठी तुम्हाला तुमची जादू वापरावी लागेल."

राक्षस जवळ येत होता, आणि त्याचा गडगडाट दोघांच्या हृदयात धडकी भरवत होता. अर्जुनने पुस्तक उघडलं, पण त्याला काही सुचलं नाही. चंद्रकिरणने त्याला आठवण करून दिली, "अर्जुन, खरी जादू आपल्या आत आहे!" दोघांनी एकमेकांचे हात धरले आणि अर्जुनच्या आजोबांचे शब्द आठवले: "जादू तुझ्या मनात आहे." अर्जुनने काठी पुढे धरली, आणि दोघांनी एकसुरात मंत्र उच्चारला: "प्रकाश माझा, अंधार तुझा नाही!"

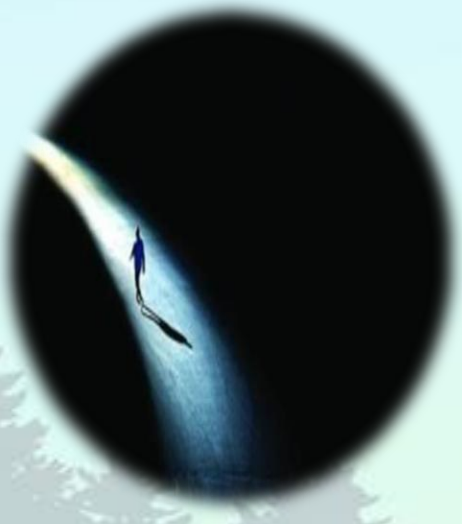

 © ई साहित्य प्रतिष्ठान

त्या क्षणी, काठीतून तेजस्वी प्रकाश बाहेर पडला, आणि राक्षस किंचाळत गायब झाला. काळोख दूर झाला, आणि मंदिर प्रकाशाने भरलं. सूर्यमाने हसत म्हटलं, "तुम्ही खरे जादूगार आहात. ही घ्या चंद्रकिरणाची कांडी, आणि जगाला प्रकाश द्या."

कथेचा शेवट

अर्जुन आणि चंद्रकिरण यांनी चंद्रकिरणाची कांडी गावात आणली. जेव्हा त्यांनी ती प्रज्वलित केली, तेव्हा गावात आनंद आणि समृद्धी पसरली. गावकरी आता चंद्रकिरण मंदिराबद्दल अभिमानाने बोलायचे, कारण तिथे अर्जुन आणि चंद्रकिरण यांचा जादूचा वारसा जन्मला होता. रात्री, जेव्हा कांडी चमकायची, तेव्हा दोघं हसत एकमेकांना म्हणायचे, "सत्य, शांती, आणि मित्रत्व यापेक्षा मोठी जादू नाही!"

शिकवण:

खरी जादू ही तुमच्या मनातील धैर्य, सत्य, आणि मित्रत्वात आहे. भीतीवर मात करा, आणि तुमचा प्रकाश जगाला दाखवा.

३) पवनपुत्राचा प्रवास

हिमालयाच्या पायथ्याशी, नद्यांनी वेढलेल्या एका छोट्या खेड्यात, राघव नावाचा सोळा वर्षांचा मुलगा राहत होता. राघव साधा दिसायचा, पण त्याच्या मनात साहसाची आग धगधगायची. त्याला गावातल्या वडिलधाऱ्यांच्या गोष्टी ऐकायला खूप आवडायचं विशेषतः पवनपुत्र नावाच्या एका प्राचीन जादूगाराची गोष्ट, जो वाऱ्याला आपला मित्र मानायचा आणि आकाशात उडायचा. गावकरी म्हणायचे की पवनपुत्राचा खजिना अजूनही हिमालयातल्या एका गुहेत लपलेला आहे, पण तिथे जाण्याचं धाडस कोणीच केलं नव्हतं.

एके रात्री, आकाशात तारे चमकत होते, आणि वारा राघवच्या खिडकीतून आत येऊन जणू त्याला हाक मारत होता. राघवच्या आजीने त्याला एक जुनी पेटी दिली होती, ज्यात एक चमकदार निळा दगड आणि एक चर्मपत्र होतं. चर्मपत्रावर लिहिलेल्या ओळी राघवच्या मनात घर करून गेल्या: “वाऱ्याचा पुत्र, पवनपुत्राचा वारस, खजिना शोध आणि जादू जागव.” राघवने ठरवलं आज रात्री तो पवनपुत्राचा खजिना शोधायला निघणार. त्याने आपली पिशवी भरली पाण्याची बाटली, एक कंदील, तो निळा दगड आणि चर्मपत्र. गावातून बाहेर पडताना त्याने आपल्या मित्राला, एका चपळ खारूताईला, बबलूला, सोबत घेतलं. बबलू खूप बोलायचा, पण त्याची चपळता राघवला नेहमीच उपयोगी पडायची.

“राघव, तू खरंच त्या गुहेत जाणार?” बबलूने किंचाळत विचारलं.

“अरे, तिथे भुते असतील!”

राघव हसला आणि म्हणाला, “भुते असली तरी आपण त्यांना नाचायला शिकवू!”

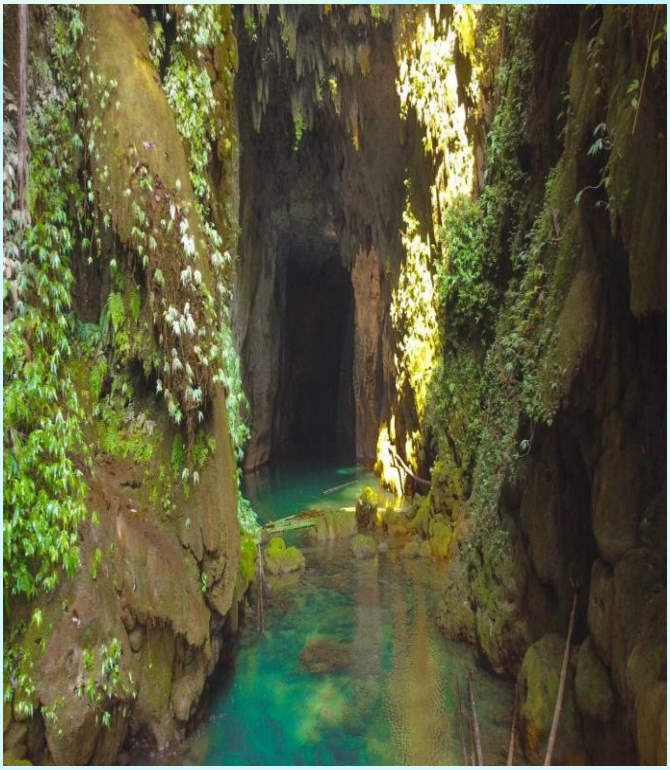

हिमालयाच्या बर्फाळ वाटांवरून त्यांचा प्रवास सुरू झाला. रात्रीचा वारा थंड होता, आणि बर्फाचे तुकडे हवेत नाचत होते. राघवने चर्मपत्र उघडलं. त्यावर एक नकाशा होता, जो एका उंच कड्यापाशी असलेल्या गुहेकडे निर्देश करत होता. पण वाटेत तीन आव्हानं होती, असं चर्मपत्र सांगत होतं

वाऱ्याची चाचणी, बर्फाची भूल आणि आत्म्याची कसोटी.पहिली चाचणी: वाऱ्याची चाचणीकाही तास चालल्यानंतर राघव आणि बबलू एका खोल दरीपाशी पोहोचले. दरीच्या पलीकडे एक लहानसा पूल होता, पण तो इतका जर्जर होता की त्यावर पाय ठेवणंही धोक्याचं होतं. अचानक, एक जोरदार वारा आला, आणि पूल डगमगू लागला. राघवने आपल्या खिशातून तो निळा दगड काढला. त्याला वाटलं, हा दगड काहीतरी खास आहे. त्याने दगड हवेत उंचावला आणि म्हणाला, “वारा, माझा मित्र हो!”त्या क्षणी, वारा शांत झाला, आणि एक मंद, सौम्य झुळूक राघव आणि बबलूला पूल पार करायला मदत करू लागली. बबलूने आश्चर्याने विचारलं, “राघव, तू खरंच जादूगार आहेस का?” राघव हसला आणि म्हणाला, “कदाचित! पण आता पुढे चल!”दुसरी चाचणी: बर्फाची भूलपुढे

चालताना त्यांना एक बर्फाचं मैदान लागलं, जिथे सर्वत्र पांढरा धुके पसरलं होतं. धुक्यातून विचित्र आवाज येत होते—हास्य, रडणं, आणि कुजबुज. राघवला जाणवलं की हे धुके साधं नाही. त्याने चर्मपत्र पुन्हा वाचलं, ज्यात लिहिलं होतं, “बर्फाची भूल तुझं मन भटकवेल. खरं ध्येय विसरू नकोस.”राघवने बबलूला जवळ घेतलं आणि म्हणाला, “बबलू, माझ्यावर लक्ष ठेव. जर मी वाट चुकलो, तर मला ओरड.” बबलूने मान हलवली. धुक्यातून चालताना राघवला त्याच्या लहानपणीच्या आठवणी दिसू लागल्या त्याचं हरवलेलं कुत्रं, त्याच्या वडिलांचा राग, आणि त्याच्या स्वप्नांचा अपमान. पण प्रत्येक वेळी बबलू ओरडायचा, “राघव, हे खरं नाही! पुढे चल!” राघवने आपलं मन घट्ट केलं आणि ध्येयावर लक्ष केंद्रित केलं. शेवटी, धुके विरलं, आणि त्यांना गुहेचं प्रवेशद्वार दिसलं.तिसरी चाचणी: आत्म्याची कसोटीगुहेच्या आत अंधार इतका गडद होता की कंदीलाचा प्रकाशही फिका पडत होता. राघव आणि बबलू आत शिरले,

तेव्हा त्यांना एक प्रचंड खजिना दिसला सोन्याच्या नाण्यांचे ढीग, हिरे, आणि मध्यभागी एक चमकणारी कांडी. पण खजिन्यापुढे एक सावट उभी होती पवनपुत्राचा आत्मा, जो आता एक भयंकर आकृती बनला होता.“तू माझा खजिना घ्यायला आलास?” आत्म्याने गर्जना केली. “पण तू खरा वारस आहेस का?”राघवच्या हृदयात धडकी भरली, पण त्याने धैर्य गोळा केलं. “मी खजिन्यासाठी नाही, तर जादूसाठी आलो आहे,” तो म्हणाला. “मी वाऱ्याचा मित्र आहे, आणि मला तुमचा वारसा पुढे न्यावासा वाटतो.” आत्म्याने राघवकडे पाहिलं, आणि त्याचे डोळे मंद

झाले. "तुझ्या मनात स्वार्थ नाही," तो म्हणाला. "पण तुझी अंतिम कसोटी बाकी आहे. ही कांडी घे, आणि तुझ्या हृदयातली खरी इच्छा सांग." राघवने

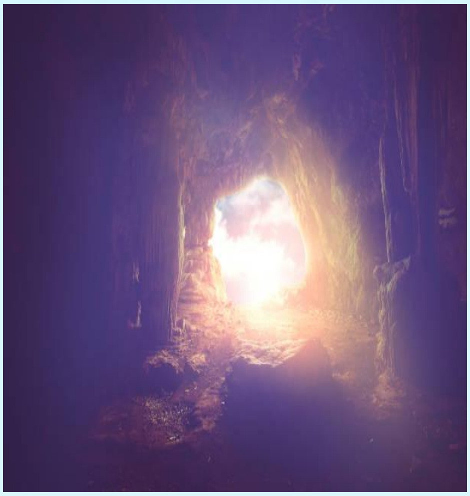

कांडी हातात घेतली, आणि त्याला त्याच्या गावाची आठवण झाली गरीब शेतकरी, पाण्याची कमतरता, आणि मुलांचं शिक्षण. त्याने डोळे बंद केले आणि म्हणाला, "मला माझ्या गावाला समृद्ध करायचं आहे. ही जादू मी त्यांच्यासाठी वापरेन." त्या क्षणी, गुहेतून एक तेजस्वी प्रकाश बाहेर पडला, आणि आत्मा हसला. "तू खरा पवनपुत्र आहेस," तो म्हणाला. "ही कांडी तुझी आहे. जा, आणि जगाला वाऱ्यासारखा मुक्त कर."राघव आणि बबलू गुहेतून बाहेर पडले, आणि त्यांच्या हातात कांडी चमकत होती. जेव्हा ते गावात परतले, तेव्हा राघवने कांडीचा उपयोग करून गावात पाण्याचे झरे निर्माण केले, शेतांना हिरवळ आणली, आणि मुलांसाठी शाळा बांधली. गावकरी त्याला नवा पवनपुत्र म्हणू लागले, आणि बबलू? तो राघवच्या प्रत्येक साहसात त्याचा साथीदार बनला, आणि त्याच्या गमती सगळ्या गावात प्रसिद्ध झाल्या.रात्री, जेव्हा राघव आकाशाकडे पाहायचा, तेव्हा वारा त्याच्या कानात गाणं गायचा, जणू पवनपुत्र त्याच्यावर खूश होता. आणि त्या क्षणापासून, राघवच्या जादूच्या कांडीने फक्त गावच नाही, तर सगळ्या हिमालयात आशेचा प्रकाश पसरवला.

शिकवण:- खरी जादू म्हणजे स्वार्थ त्यागून इतरांसाठी जगणं. धैर्य आणि दयाळूपणा हेच खरे खजिने आहेत.

४) तारकपुत्राचा तलम खजिना

सह्याद्रीच्या हिरव्या कड्यांमध्ये, ढगांच्या मिठीत लपलेलं एक गाव होतं—नाव त्याचं मेघमाला. या गावात राहायचा सतरा वर्षांचा सूरज, एक असा मुलगा ज्याच्या डोळ्यात ताऱ्यांचं स्वप्न आणि हृदयात साहसाची धग होती. सूरजला गावातले वडीलधारे सांगायचे की, सह्याद्रीच्या सर्वांत उंच शिखरावर, तारकपुत्र नावाच्या जादूगाराने एक तलम खजिना लपवला आहे. हा खजिना फक्त तोच शोधू शकतो, जो ताऱ्यांशी बोलू शकेल. सूरजला ही गोष्ट खरी वाटायची, आणि त्याने ठरवलं की तो हा खजिना शोधणार.एकदा, तारक्यांनी आकाश रंगवलेलं असताना, सूरजने आपली तयारी केली. त्याने पाण्याची कुपी, एक जुनाट कंदील आणि त्याच्या वडिलांनी दिलेलं एक चमकदार ताऱ्यासारखं दगडयुक्त लॉकेट घेतलं. गावातला त्याचा जिवलग मित्र, एक चटपटीत कोल्ही पिल्लू—टिकू—त्याच्यासोबत निघालं. "सूरज, तू खरंच त्या शिखरावर जाणार? तिथे उडणारे राक्षस असतात म्हणे!" टिकूने कुरकुरत विचारलं. सूरज हसला, "टिकू, राक्षसाला भेटलं तर आपण त्याला गुदगुल्या करू आणि पळवून लावू!"सह्याद्रीच्या कातळवाटांवरून त्यांचा प्रवास सुरू झाला. रात्रीचा गार वारा सूरजच्या चेहऱ्यावर झुळूक घालत होता, आणि तारे जणू त्याला मार्ग दाखवत होते. लॉकेटमधला दगड अधूनमधून चमकायचा, जणू त्याला काहीतरी सांगायचं होतं. सूरजने एकदा आकाशाकडे पाहिलं आणि पुटपुटलं, "तारकपुत्रा, जर तू ऐकत असशील, तर मला मार्ग दाखव!" त्या क्षणी, एक तारा तुटला आणि खाली कोसळला, जणू शिखराकडे बोट दाखवत होता. टिकू किंचाळला, "सूरज, हे खरंच जादू आहे!"

पहिली कसोटी: ताऱ्यांचा पूल

काही तास चालल्यानंतर सूरज आणि टिकू एका खोल दरीपाशी पोहोचले. दरीच्या पलीकडे शिखराचा मार्ग होता, पण मधे काहीच नव्हतं—फक्त अंधार आणि खाली खड्डा. सूरजने लॉकेट उंचावलं, आणि त्यातून एक चमकदार किरण बाहेर पडला. त्या किरणाने हवेत ताऱ्यांचा पूल उभा केला, जो चमचमत्या प्रकाशाने नाचत होता. "टिकू, चल!" सूरज म्हणाला. टिकू घाबरला, "हा पूल खरंच टिकेल ना? मी तर फक्त कोल्ही आहे!" सूरजने त्याला खांद्यावर उचललं आणि हसत म्हणाला, "तू माझा शूर कोल्ही आहेस!"दोघे ताऱ्यांच्या पुलावरून चालू लागले. पूल डगमगत होता, आणि प्रत्येक पावलागणिक तारे खाली पडत होते. सूरजने आपलं मन शांत ठेवलं आणि लॉकेटला पुटपुटलं, "ताऱ्यांनो, मला पलीकडे न्या." त्या क्षणी, पूल स्थिर झाला, आणि ते दरी पार करून पलीकडे पोहोचले. टिकूने सुटकेचा निःश्वास टाकला, "सूरज, तुझ्यामुळे माझं आयुष्य वाचलं!"

दुसरी कसोटी: ढगांचा भ्रम

पुढे चालताना त्यांना एक विचित्र ढगांचं जंगल लागलं. ढग इतके दाट होते की हात दिसेनासा झाला होता. आतून हास्याचे, रडण्याचे आणि गूढ आवाज येत होते. सूरजला जाणवलं की हे ढग साधे नाहीत. त्याने लॉकेट पुन्हा पाहिलं, आणि त्यात एक शब्द चमकला—“विश्वास.” सूरजने टिकूला जवळ घेतलं आणि म्हणाला, “टिकू, आपण एकमेकांवर विश्वास ठेवू. हे ढग आपल्याला भटकवतील, पण आपण हरणार नाही.”ढगांतून चालताना सूरजला त्याच्या आयुष्यातल्या निराशा दिसू लागल्या—शाळेतली अपयशं, मित्रांचा विश्वासघात, आणि स्वत:वरचा कमी झालेला विश्वास. एका क्षणी, त्याला वाटलं की तो हरवला आहे. पण टिकूने त्याचा हात

 © ई साहित्य प्रतिष्ठान

पकडला आणि ओरडला, “सूरज, हे खोटं आहे! तू माझा हिरो आहेस!” टिकूच्या शब्दांनी सूरजला हुरूप आला. त्याने लॉकेट उंचावलं आणि मोठ्याने म्हणाला, “ढगांनो, माझा मार्ग मोकळा करा!” त्या क्षणी, ढग बाजूला सरले, आणि शिखराचा मार्ग दिसू लागला.तिसरी कसोटी: तारकपुत्राची सावलीशिखरावर पोहोचताच सूरज आणि टिकू एका प्रचंड गुहेकडे आले. गुहेच्या आत एक चमकणारा खजिना होता—सोनेरी तलम तारे, हिरे, आणि मध्यभागी एक जादुई कांडी, जी ताऱ्यांच्या प्रकाशाने न्हाऊन निघाली होती. पण खजिन्यापुढे एक भयंकर सावट उभी होती—तारकपुत्राची सावली, जिचे डोळे ताऱ्यांसारखे चमकत होते.“तू माझा खजिना चोरायला आलास?” सावलीने गर्जना केली. “तुझी हिम्मत कशी झाली?”सूरजने धैर्य गोळा केलं आणि म्हणाला, “मी चोर नाही. मी तुझा वारसा पुढे नेण्यासाठी आलो आहे. मला तुझी जादू शिकायची आहे, जेणेकरून मी माझ्या गावाला आनंद देऊ शकेन.”सावली हसली, पण तिचं हसणं भयंकर होतं. “ठीक आहे, पण तुझी खरी इच्छा काय आहे? हा खजिना घेऊन तू स्वतःसाठी जगशील की इतरांसाठी?”सूरजने डोळे बंद केले. त्याला त्याच्या गावाची आठवण झाली—पाण्याची टंचाई, मुलांचे खेळ नसलेले मैदान, आणि गावकऱ्यांचे कष्ट. त्याने लॉकेट हातात घेतलं आणि म्हणाला, “मला हा खजिना माझ्या गावासाठी हवा आहे. त्यांना सुखी करणं हीच माझी इच्छा आहे.”त्या क्षणी, सावली गायब झाली, आणि गुहेतून ताऱ्यांचा प्रकाश पसरला. कांडी सूरजच्या हातात आली, आणि ती चमकू लागली. एक मंद आवाज आला, “तू खरा तारकपुत्र आहेस, सूरज. ही कांडी तुझ्या हृदयातली जादू जागवेल. जा, आणि ताऱ्यांसारखा चमक.”सूरज आणि टिकू गुहेतून बाहेर पडले, आणि त्यांच्या हातात कांडी ताऱ्यांप्रमाणे चमकत होती. जेव्हा ते मेघमालात परतले, तेव्हा सूरजने कांडीचा उपयोग करून गावात पाण्याचे झरे निर्माण केले, मुलांसाठी खेळाचं मैदान बांधलं, आणि रात्री ताऱ्यांनी सजलेलं आकाश

गावकऱ्यांना दाखवलं. गावकरी त्याला तारकपुत्र म्हणू लागले, आणि टिकू? तो सूरजच्या प्रत्येक साहसात त्याचा विनोदी साथी बनला.रात्री, जेव्हा सूरज ताऱ्यांकडे पाहायचा, तेव्हा त्याला वाटायचं की तारकपुत्र त्याच्यावर हसत आहे. आणि त्या क्षणापासून, सूरजच्या जादुई कांडीने फक्त मेघमालाच नाही, तर सगळ्या सह्याद्रीत आशेचा प्रकाश पसरवला.

शिकवण: - खरी जादू म्हणजे निस्वार्थी मन आणि इतरांसाठी केलेलं कष्ट. ताऱ्यांप्रमाणे चमकायचं असेल, तर हृदयात दयाळूपणा हवा.

५) नक्षत्रवंशाची कांडी

कावेरी नदीच्या काठावर, तमिळनाडूच्या हिरव्या खोऱ्यात, एक गाव वसलेलं होतं—नाव त्याचं चंद्रनगर. या गावात राहायचा अठरा वर्षांचा विशाल, एक असा मुलगा ज्याच्या हसण्यात सूर्याची उष्णता आणि स्वप्नांत नक्षत्रांचा प्रकाश होता. विशालला गावातल्या जुन्या मंदिरातल्या गोष्टी ऐकायला आवडायचं. तिथे वडीलधारे सांगायचे की, कावेरीच्या खोल पात्रात नक्षत्रवंश नावाच्या जादूगाराने एक जादुई कांडी लपवली आहे, जी फक्त खऱ्या वारसाच्या हातात चमकते. “पण तिथे पोहोचणं सोपं नाही,” ते म्हणायचे, “कारण नदीच्या आत जादुई प्राणी आणि रहस्यं लपलेली आहेत!”एके रात्री, आकाशात चंद्र आणि तारे नाचत होते. विशालला त्याच्या आजोबांनी दिलेलं एक जुनाट तांब्याचं ताईत सापडलं, ज्यावर नक्षत्रांचे नकाशे कोरलेले होते. ताईताच्या मागे लिहिलं होतं: “नक्षत्रांचा वारस, नदीत डुबकी मार, आणि कांडी शोध.” विशालने ठरवलं—आज रात्री तो नदीत जाणार. त्याने आपली पिशवी भरली: पाण्याची कुपी, एक छोटा कंदील, आणि ते ताईत. त्याचा जिवलग मित्र, एक गप्पिष्ट मासोळी—चपळू—त्याच्यासोबत निघाला. “विशाल, तू नदीत उडी मारणार? तिथे मगरी असतील!” चपळूने पंख फडफडवत कुरकुरलं. विशाल हसला, “चपळू, मगरींना आपण गाणं शिकवू आणि नाचायला लावू!”कावेरीच्या काठावर पोहोचताच विशालने ताईत उघडलं. त्यावर एक नकाशा होता, जो नदीच्या खोल पात्रातल्या एका गुप्त मंदिराकडे निर्देश करत होता. पण वाटेत तीन कसोट्या होत्या: पाण्याची लाट, सावल्यांचा भास, आणि नक्षत्राची गर्जना. विशालने खोल श्वास घेतला आणि चपळूसह नदीत उडी मारली.पहिली कसोटी: पाण्याची लाटनदीत डुबकी मारताच विशालला पाण्याचा एक प्रचंड प्रवाह भेटला, जणू नदी त्याला परत ढकलत होती. चपळू घाबरून ओरडला, “विशाल, ही नदी आपल्याला

गिळणार!” विशालने ताईत हातात घेतलं, आणि त्यातून एक निळा प्रकाश बाहेर पडला. प्रकाशाने पाण्यात एक मार्ग उजळला. विशालने चपळूला जवळ घेतलं आणि म्हणाला, “चपळू, नदीशी मैत्री कर!” त्याने ताईत उंचावलं आणि पुटपुटलं, “कावेरी, मला तुझ्या गुप्त मंदिरात नेऊ दे.” त्या क्षणी, प्रवाह शांत झाला, आणि पाण्याने त्यांना हळूच पुढे नेलं. चपळूने सुटकेचा निःश्वास टाकला, “विशाल, तू नदीला पण जिंकलंस!”दुसरी कसोटी: सावल्यांचा भासपाण्यात खोलवर गेल्यावर त्यांना एक अंधारमय खड्डा दिसला, जिथे सावल्या नाचत होत्या. त्या सावल्यांनी विशालच्या भीतीचं रूप घेतलं—त्याचं शाळेतलं अपयश, गावकऱ्यांचा अविश्वास, आणि स्वतःवरचं संशय. एक सावली म्हणाली, “विशाल, तू फक्त एक मुलगा आहेस. परत जा!” विशालचं हृदय धडधडलं, पण चपळूने त्याचा हात चिमटला आणि ओरडला, “विशाल, हे खोटं आहे! तू माझा सुपरहिरो आहेस!” विशालने ताईत पकडलं आणि मोठ्याने म्हणाला, “सावल्यांनो, माझा प्रकाश तुम्हाला हरवेल!” ताईतातून एक तेजस्वी किरण बाहेर पडला, आणि सावल्या पळून गेल्या. चपळू हसला, “विशाल, तू सावल्यांना रडायला लावलंस!”तिसरी कसोटी: नक्षत्राची गर्जनाशेवटी, विशाल आणि चपळू नदीच्या तळाशी असलेल्या एका प्राचीन मंदिरापाशी पोहोचले. मंदिराच्या मध्यभागी एक चमकणारी कांडी तरंगत होती, आणि तिच्याभोवती नक्षत्रांचा प्रकाश नाचत होता. पण कांडीपुढे एक प्रचंड जलराक्षस उभा होता, ज्याचे डोळे ताऱ्यांसारखे चमकत होते. “तू माझी कांडी चोरायला आलास?” राक्षसाने गर्जना केली.विशालने धैर्य गोळा केलं. “मी चोर नाही,” तो म्हणाला. “मी नक्षत्रवंशाचा वारस आहे. ही कांडी माझ्या गावाला आनंद देण्यासाठी हवी आहे.” राक्षस हसला, “ठीक, पण तुझी खरी इच्छा सांग!”विशालने डोळे बंद केले. त्याला गावातली गरिबी, मुलांचं शिक्षण, आणि कावेरीच्या काठावरचं दुःख आठवलं. त्याने ताईत उंचावलं आणि म्हणाला, “मला माझ्या गावाला समृद्धी हवी. ही कांडी मी

त्यांच्यासाठी वापरेन." त्या क्षणी, राक्षस गायब झाला, आणि कांडी विशालच्या हातात आली. मंदिरातून नक्षत्रांचा प्रकाश पसरला, आणि एक मंद आवाज आला, "विशाल, तू खरा वारस आहेस. जा, आणि नक्षत्रांसारखा चमक."विशाल आणि चपळू नदीतून बाहेर पडले, आणि कांडी त्यांच्या हातात चमकत होती. चंद्रनगरात परतल्यावर विशालने कांडीचा उपयोग करून गावात शाळा बांधली, शेतांना पाणी दिलं, आणि रात्री मुलांना ताऱ्यांची गाणी शिकवली. गावकरी त्याला नक्षत्रपुत्र म्हणू

लागले, आणि चपळू? तो विशालच्या प्रत्येक साहसात त्याचा गप्पिष्ट साथी बनला, आणि त्याच्या गमती सगळ्या गावात गाजल्या.रात्री, जेव्हा विशाल ताऱ्यांकडे पाहायचा, तेव्हा त्याला वाटायचं की नक्षत्रवंश त्याच्यावर हसत आहे. आणि त्या क्षणापासून, विशालच्या जादुई कांडीने फक्त चंद्रनगरच नाही, तर सगळ्या कावेरीच्या खोऱ्यात आशेचा प्रकाश पसरवला.

<u>शिकवण: - खरी जादू म्हणजे इतरांसाठी जगणं आणि आपल्या कृतींनी प्रकाश पसरवणं.</u>

६) अग्नितेजाची पेटी

राजस्थानच्या थर वाळवंटात, वाळूच्या लाटांमध्ये लपलेलं एक गाव होतं—नाव त्याचं रणथंबोर. या गावात राहायची सतरा वर्षांची रिया, एक अशी मुलगी जिच्या हसण्यात सूर्याची उष्णता आणि स्वप्नांत अग्नीची ज्वाळा होती. रियाला गावातल्या वडिलधाऱ्यांच्या गोष्टी ऐकायला खूप आवडायचं, विशेषतः अग्नितेज नावाच्या जादूगाराची गोष्ट, ज्याने वाळवंटात एक चमकणारी पेटी लपवली होती. ती पेटी फक्त खऱ्या वारसाच्या हातात उघडायची, आणि तिच्यात जादू होती जी गावाला समृद्धी देऊ शकायची.एके रात्री, आकाशात तारे चमकत होते, आणि वाळवंटात गार वारा वहात होता. रियाला तिच्या आजीने दिलेलं एक जुनाट तलम लॉकेट सापडलं, ज्यावर अग्नीचं चिन्ह कोरलेलं होतं. लॉकेटाच्या आत एक चिठ्ठी होती: “अग्नीचा वारस, वाळवंटात प्रवास कर, आणि पेटी शोध.” रियाने ठरवलं—आज रात्री ती पेटी शोधायला निघणार. तिने आपली पिशवी भरली: पाण्याची कुपी, एक छोटा कंदील, आणि ते लॉकेट. तिचा जिवलग मित्र, एक विनोदी उंट—भुरू—तिच्यासोबत निघाला. “रिया, वाळवंटात रात्री? तिथे भुते असतील!” भुरूने कुरकुरत विचारलं. रिया हसली, “भुरू, भुते भेटली तर त्यांना आपण वाळूत गाडू!”वाळवंटाच्या वाटांवरून त्यांचा प्रवास सुरू झाला. वाळूच्या डोंगरांमधून चालताना तारे जणू रियाला मार्ग दाखवत होते. लॉकेट अधूनमधून चमकायचं, जणू काही सांगायचं होतं. रियाने लॉकेट उंचावलं आणि पुटपुटलं, “अग्नितेजा, मला तुझी पेटी दाखव!” त्या क्षणी, वाळूत एक चमकणारा मार्ग उजळला, जो एका प्राचीन खणलेल्या मंदिराकडे गेला.पहिली कसोटी: वाळूचा वावटळकाही तास चालल्यानंतर रिया आणि भुरू एका प्रचंड वाळूच्या वावटळीपाशी पोहोचले. वावटळ इतकी भयंकर होती की ती सगळं गिळायला तयार होती. भुरू घाबरून ओरडला,

“रिया, आपण परत जाऊया! ही वावटळ आपल्याला उडवेल!” रियाने लॉकेट हातात घेतलं, आणि त्यातून एक लाल किरण बाहेर पडला. किरणाने वावटळीला शांत केलं. रियाने भुरूला जवळ घेतलं आणि म्हणाली, “भुरू, वाळूशी मैत्री कर!” तिने लॉकेट उंचावलं आणि पुटपुटलं, “वाळवंटा, मला तुझ्या मंदिरात नेऊ दे.” त्या क्षणी, वावटळ थांबली, आणि एक मार्ग मोकळा झाला. भुरूने सुटकेचा निःश्वास टाकला, “रिया, तू वाळवंटालाही जिंकलंस!”दुसरी कसोटी: अग्नीचा भासपुढे चालताना त्यांना एक प्रचंड वाळूचा डोंगर लागला, जिथे आगीच्या ज्वाळा हवेत नाचत होत्या. ज्वाळांनी रियाच्या भीतीचं रूप घेतलं—तिचं हरवलेलं स्वप्न, गावकऱ्यांचा अविश्वास, आणि स्वतःवरचा संशय. एक ज्वाळा म्हणाली, “रिया, तू फक्त एक मुलगी आहेस. परत जा!” रियाचं हृदय धडधडलं, पण भुरूने तिचा पाय चटकन चावला आणि ओरडला, “रिया, हे खोटं आहे! तू माझी राणी आहेस!” रियाने लॉकेट पकडलं आणि मोठ्याने म्हणाली, “ज्वाळांनो, माझा प्रकाश तुम्हाला हरवेल!” लॉकेटातून एक तेजस्वी किरण बाहेर पडला, आणि ज्वाळा शांत झाल्या. भुरू हसला, “रिया, तू आगीलाही रडायला लावलंस!”तिसरी कसोटी: अग्नितेजाची सावटमंदिरात पोहोचताच रिया आणि भुरू एका प्रचंड खजिन्यापाशी आले. मध्यभागी एक चमकणारी पेटी होती, जी अग्नीच्या प्रकाशाने न्हाऊन निघाली होती. पण पेटीपुढे एक भयंकर सावट उभी होती—अग्नितेजाची सावट, जिचे डोळे ज्वाळांसारखे चमकत होते. “तू माझी पेटी चोरायला आलीस?” सावटीने गर्जना केली.रियाने धैर्य गोळा केलं. “मी चोर नाही,” ती म्हणाली. “मी अग्नितेजाचा वारस आहे. ही पेटी माझ्या गावाला समृद्धी देण्यासाठी हवी आहे.” सावट हसली, “ठीक, पण तुझी खरी इच्छा सांग!”रियाने डोळे बंद केले. तिला गावातली टंचाई, मुलांचं शिक्षण, आणि शेतकऱ्यांचं दुःख आठवलं. तिने लॉकेट उंचावलं आणि म्हणाली, “मला माझ्या गावाला समृद्धी हवी. ही पेटी मी त्यांच्यासाठी वापरेन.” त्या क्षणी,

सावट गायब झाली, आणि पेटी रियाच्या हातात उघडली. मंदिरातून अग्नीचा प्रकाश पसरला, आणि एक मंद आवाज आला, “रिया, तू खरी वारस आहेस. जा, आणि अग्नीप्रमाणे चमक.”रिया आणि भुरू मंदिरातून बाहेर पडले, आणि पेटी त्यांच्या हातात चमकत होती. रणथंबोरात परतल्यावर रियाने पेटीचा उपयोग करून गावात पाण्याचे झरे निर्माण केले, शाळा बांधली, आणि शेतांना हिरवळ आणली. गावकरी तिला अग्निकन्या म्हणू लागले, आणि भुरू? तो रियाच्या प्रत्येक साहसात तिचा विनोदी साथी बनला, आणि त्याच्या गमती सगळ्या वाळवंटात गाजल्या.रात्री, जेव्हा रिया ताऱ्यांकडे पाहायची, तेव्हा तिला वाटायचं की अग्नितेज तिच्यावर हसत आहे. आणि त्या क्षणापासून, रियाच्या जादुई पेटीने फक्त रणथंबोरच नाही, तर सगळ्या थार वाळवंटात आशेचा प्रकाश पसरवला.

शिकवण: - खरी जादू म्हणजे धैर्य आणि निस्वार्थीपणाने इतरांसाठी जगणं.

७) समुद्रसूराची शंखनाद

अंदमान आणि निकोबार बेटांच्या निळ्याशार समुद्रकिनाऱ्यावर, लाटांच्या गाण्यांनी सजलेलं एक गाव होतं—नाव त्याचं नीलमणी. या गावात राहायचा अठरा वर्षांचा आरव, एक असा मुलगा ज्याच्या हसण्यात समुद्राची खळखळ आणि स्वप्नांत लाटांची उधाण होती. आरवला गावातल्या मच्छिमारांच्या गोष्टी ऐकायला खूप आवडायचं, विशेषतः समुद्रसूर नावाच्या जादूगाराची गोष्ट, ज्याने समुद्राच्या तळाशी एक जादुई शंख लपवला होता. हा शंख फक्त खऱ्या वारसाच्या हातात गाणं गायचा,

आणि त्यात जादू होती जी गावाला सुख-समृद्धी देऊ शकायची.एके रात्री, आकाशात तारे आणि चंद्र समुद्रावर चमकत होते. आरवला त्याच्या आजोबांनी दिलेलं एक चमकदार मोतीचं ब्रेसलेट सापडलं, ज्यावर समुद्राच्या लाटांचं चिन्ह कोरलेलं होतं. ब्रेसलेटच्या आत एक चिठ्ठी होती: “समुद्राचा वारस, लाटांमध्ये डुबकी मार, आणि शंख शोध.” आरवने ठरवलं—आज रात्री तो समुद्रात जाणार. त्याने आपली पिशवी भरली: पाण्याची कुपी, एक छोटा डायव्हिंग मास्क, आणि ते ब्रेसलेट. त्याचा जिवलग मित्र, एक गप्पिष्ट

खेकडा—ट्विंकल—त्याच्यासोबत निघाला. “आरव, तू समुद्रात डुबकी मारणार? तिथे शार्क असतील!” ट्विंकलने त्याच्या छोट्या चिमट्यांनी कुरकुरत विचारलं. आरव हसला, “ट्विंकल, शार्क भेटल्या तर आपण त्यांना टिकटॉक डान्स शिकवू!”नीलमणीच्या किनाऱ्यावर पोहोचताच आरवने ब्रेसलेट उघडलं. त्यावर एक नकाशा चमकला, जो समुद्राच्या तळाशी असलेल्या एका गुप्त मंदिराकडे निर्देश करत होता. पण वाटेत तीन कसोट्या होत्या: लाटांचा भंवर, मायेचा प्रवाळ, आणि समुद्राची गर्जना. आरवने डायव्हिंग मास्क लावला, ट्विंकलला खांद्यावर घेतलं, आणि समुद्रात उडी मारली.पहिली कसोटी: लाटांचा भंवरसमुद्रात डुबकी मारताच आरवला एक प्रचंड भंवर भेटला, जणू समुद्र त्याला गिळायला तयार होता. ट्विंकल घाबरून किंचाळला, “आरव, हा भंवर आपल्याला फिरवणार!” आरवने ब्रेसलेट हातात घेतलं, आणि त्यातून एक निळा प्रकाश बाहेर पडला. प्रकाशाने भंवराला शांत केलं. आरवने ट्विंकलला जवळ घेतलं आणि म्हणाला, “ट्विंकल, समुद्राशी दोस्ती कर!” त्याने ब्रेसलेट उंचावलं आणि पुटपुटलं, “लाटांनो, मला तुमच्या मंदिरात न्या.” त्या क्षणी, भंवर थांबला, आणि पाण्याने त्यांना हळूच पुढे नेलं. ट्विंकलने सुटकेचा निःश्वास टाकला, “आरव, तू समुद्रालाही ट्रेंडिंग बनवलंस!”

दुसरी कसोटी: मायेचा प्रवाळसमुद्रात खोलवर गेल्यावर त्यांना एक रंगीबेरंगी प्रवाळाचं जंगल दिसलं, जिथे मायेच्या सावल्या नाचत होत्या. त्या सावल्यांनी आरवच्या भीतीचं रूप घेतलं—त्याचं सोशल मीडियावरचं ट्रोलिंग, मित्रांचा अविश्वास, आणि स्वतःवरचा कमी झालेला आत्मविश्वास. एक सावली म्हणाली, “आरव, तू फक्त एक इन्स्टा रील बनवणारा मुलगा आहेस. परत जा!” आरवचं हृदय धडधडलं, पण ट्विंकलने त्याचा पाय चिमटला आणि ओरडला, “आरव, हे फेक आहे! तू माझा यूट्यूब स्टार आहेस!” आरवने ब्रेसलेट पकडलं आणि मोठ्याने

म्हणाला, “सावल्यांनो, माझा प्रकाश तुम्हाला हरवेल!” ब्रेसलेटमधून एक तेजस्वी किरण बाहेर पडला, आणि सावल्या पळून गेल्या. ट्विंकल हसला, “आरव, तू सावल्यांना डिलीट केलंस!”

तिसरी कसोटी: समुद्राची गर्जनाशेवटी, आरव आणि ट्विंकल समुद्राच्या तळाशी असलेल्या एका प्राचीन मंदिरापाशी पोहोचले. मंदिराच्या मध्यभागी एक चमकणारा शंख तरंगत होता, आणि त्याच्याभोवती ताऱ्यांचा प्रकाश नाचत होता. पण शंखापुढे एक प्रचंड जलराक्षस उभा होता, ज्याचे डोळे लाटांप्रमाणे खवळत होते. “तू माझा शंख चोरायला आलास?” राक्षसाने गर्जना केली.आरवने धैर्य गोळा केलं. “मी चोर नाही,” तो म्हणाला. “मी समुद्रसूराचा वारस आहे. हा शंख माझ्या गावाला आनंद देण्यासाठी हवा आहे.” राक्षस हसला, “ठीक, पण तुझी खरी इच्छा सांग!”आरवने डोळे बंद केले. त्याला गावातली मच्छिमारांची गरिबी,

मुलांचं शिक्षण, आणि समुद्रकिनाऱ्याचं प्रदूषण आठवलं. त्याने ब्रेसलेट उंचावलं आणि म्हणाला, “मला माझ्या गावाला समृद्धी आणि स्वच्छ समुद्र हवा. हा शंख मी त्यांच्यासाठी वापरेन.” त्या क्षणी, राक्षस गायब झाला, आणि शंख आरवच्या हातात आला. मंदिरातून समुद्राचा नाद पसरला, आणि एक मंद आवाज आला, “आरव, तू खरा वारस आहेस. जा, आणि लाटांप्रमाणे मुक्त हो.”आरव आणि ट्विंकल समुद्रातून बाहेर पडले, आणि शंख त्यांच्या हातात गाणं गात होता. नीलमणीत परतल्यावर आरवने शंखाचा उपयोग करून गावात शाळा बांधली, मच्छिमारांना नवीन होड्या दिल्या, आणि समुद्रकिनारा स्वच्छ केला. गावकरी त्याला समुद्रसूर म्हणू लागले, आणि ट्विंकल? तो आरवच्या प्रत्येक साहसात त्याचा विनोदी साथी बनला, आणि त्याच्या गमती गावात व्हायरल झाल्या.रात्री, जेव्हा आरव ताऱ्यांकडे पाहायचा, तेव्हा त्याला वाटायचं की समुद्रसूर त्याच्यावर हसत आहे. आणि त्या क्षणापासून, आरवच्या जादुई शंखाने फक्त नीलमणीच नाही, तर सगळ्या अंदमानात आशेचा नाद पसरवला.

शिकवण: - खरी जादू म्हणजे निस्वार्थीपणाने इतरांसाठी जगणं आणि निसर्गाशी मैत्री करणं.

८) सूर्यदृष्टीचा सन्मान

ओडिशाच्या सूर्यनमस्कार करणाऱ्या किनाऱ्यावर, कोणार्कच्या सूर्यमंदिराच्या सावलीत, एक गाव वसलेलं होतं—नाव त्याचं सूर्यपुरी. या गावात राहायचा सतरा वर्षांचा आद्या, एक असा मुलगा ज्याच्या हसण्यात सूर्याची उष्णता आणि स्वप्नांत तेजाची चमक होती. आद्याला गावातल्या ज्येष्ठांच्या गप्पा ऐकायला खूप आवडायचं, विशेषतः सूर्यवंश नावाच्या जादूगाराची कथा, ज्याने सूर्यमंदिराच्या गाभाऱ्यात सूर्यदृष्टी नावाचा जादुई काचपटल (चष्मा) लपवला होता. हा काचपटल फक्त खऱ्या वारसाच्या डोळ्यांवर चमकायचा आणि गावाला ज्ञानाचा प्रकाश देऊ शकायचा.एके रात्री, आकाशात तारे सूर्याला सलाम करत होते. आद्याला त्याच्या आजोबांच्या पेटीत एक चमकदार सूर्याकृती लटकन सापडलं, ज्यावर

प्राचीन ओडिया लिपीत शब्द कोरलेले होते. लटकनाच्या मागे लिहिलं होतं: “सूर्याचा वारस, मंदिरात प्रवेश कर आणि सूर्यदृष्टी शोध.” आद्याने ठरवलं—आज रात्री तो मंदिरात

 ©ई साहित्य प्रतिष्ठान

जाणार. त्याने आपली खांदेपिशवी भरली: पाण्याची कुपी, एक छोटा दिवा, आणि ते लटकन. त्याचा जिवलग मित्र, एक चटपटीत खारूताई—चटपट—त्याच्यासोबत निघाला. “आद्या, मंदिरात रात्री? तिथे भुते नाचत असतील!” चटपटने पुढच्या दातांनी कुरकुरत विचारलं. आद्या हसला, “चटपट, भुते भेटली तर आपण त्यांना नाचात हरवू!”सूर्यमंदिराच्या प्रचंड प्रवेशद्वारापाशी पोहोचताच आद्याने लटकन उंचावलं. त्यातून एक सूर्यकिरण बाहेर पडलं, ज्याने गाभाऱ्याचा मार्ग उजळला. लटकनावर कोरलेल्या नकाशाने सांगितलं की, सूर्यदृष्टीपर्यंत पोहोचण्यासाठी तीन कसोट्या पार कराव्या लागतील.

दगडांचा चक्रव्यूह,

मायेचे प्रतिबिंब,

आणि सूर्यवंशाची सावट.

पहिली कसोटी: दगडांचा चक्रव्यूहमंदिराच्या प्रांगणात आद्या आणि चटपट यांना प्रचंड दगडी रथचक्रांचा चक्रव्यूह दिसला. चक्रे फिरत होती, जणू

कोणालाही आत जाऊ देणार नाहीत. चटपट घाबरून ओरडला, “आद्या, ही चक्रं आपल्याला चिरडतील! माझी शेपटी अजून नवीन आहे!” आद्याने लटकन हातात घेतलं, आणि त्यातून एक सुनहरी किरण बाहेर पडला. किरणाने चक्रांना शांत केलं. “चटपट, या चक्रांशी मैत्री करूया,” आद्या म्हणाला. त्याने लटकन उंचावलं आणि पुटपुटलं, “सूर्यदेवा, मला तुमच्या गाभाऱ्यात न्या.” त्या क्षणी, चक्रे थांबली, आणि एक मार्ग मोकळा झाला. चटपटने उड्या मारत म्हटलं, “आद्या, तू चक्रांना डान्स ब्रेक घ्यायला लावलास! ”

दुसरी कसोटी: मायेचे प्रतिबिंबपुढे गाभाऱ्याच्या दिशेने चालताना त्यांना एक प्रचंड काचेचा हॉल दिसला, जिथे असंख्य प्रतिबिंबं नाचत होती. ही प्रतिबिंबं आद्याच्या भीतीचं रूप घेऊ लागली—त्याची परीक्षेतील नापास

होण्याची भीती, गावकऱ्यांचा उपहास, आणि स्वत:वरचा कमी झालेला विश्वास. एक प्रतिबिंब म्हणालं, “आद्या, तू फक्त एक गावठी मुलगा आहेस. घरी जा!” आद्याचं मन डगमगलं, पण चटपटने त्याच्या कानाला चिमटा काढला आणि ओरडलं, “आद्या, हे फेक आहे! तू माझा टिकटॉक स्टार आहेस!” आद्याने लटकन घट्ट पकडलं आणि मोठ्याने म्हणाला, “प्रतिबिंबांनो, माझा प्रकाश तुम्हाला हरवेल!” लटकनातून एक तेजस्वी किरण बाहेर पडला, आणि प्रतिबिंबं नाहीशी झाली. चटपट हसला, “आद्या, तू या मायेला डिलीट केलंस!”

तिसरी कसोटी: सूर्यवंशाची सावटगाभाऱ्यात पोहोचताच आद्या आणि

चटपट यांना एक चमकणारा काचपटल दिसला, जो सूर्याच्या प्रकाशाने न्हाऊन निघाला होता. पण काचपटलापुढे एक भयंकर सावट उभी होती—सूर्यवंशाची सावट, जिचे डोळे किरणांप्रमाणे चमकत होते. “तू माझी सूर्यदृष्टी चोरायला आलास?” सावटीने गर्जना केली.आद्याने धैर्य गोळा केलं. “मी चोर नाही,” तो म्हणाला. “मी सूर्यवंशाचा वारस आहे. ही सूर्यदृष्टी माझ्या गावाला ज्ञानाचा प्रकाश देण्यासाठी हवी आहे.” सावट हसली, “ठीक, पण तुझी खरी इच्छा सांग!”आद्याने डोळे बंद केले. त्याला सूर्यपुरीतली गरिबी, मुलांचं अर्धवट शिक्षण, आणि गावकऱ्यांचे कष्ट आठवले. त्याने लटकन उंचावलं आणि म्हणाला, “मला माझ्या गावाला शिक्षण आणि समृद्धी हवी. ही सूर्यदृष्टी मी त्यांच्यासाठी वापरेन.” त्या क्षणी, सावट गायब झाली, आणि काचपटल आद्याच्या हातात आला. गाभाऱ्यातून सूर्याचा प्रकाश पसरला, आणि एक मंद आवाज आला, “आद्या, तू खरा वारस आहेस. जा, आणि सूर्याप्रमाणे चमक.”आद्या आणि चटपट मंदिरातून बाहेर पडले, आणि सूर्यदृष्टी त्याच्या

डोळ्यांवर चमकत होती. सूर्यपुरीत परतल्यावर आद्याने सूर्यदृष्टीचा उपयोग करून गावात शाळा बांधली, ग्रंथालय उभारलं, आणि शेतकऱ्यांना नव्या तंत्रज्ञानाची माहिती दिली. गावकरी त्याला सूर्यपुत्र म्हणू लागले, आणि चटपट? तो आद्याच्या प्रत्येक साहसात त्याचा गप्पिष्ट साथी बनला, आणि त्याच्या गमती सगळ्या गावात गाजल्या.रात्री, जेव्हा आद्या ताऱ्यांकडे पाहायचा, तेव्हा त्याला वाटायचं की सूर्यवंश त्याच्यावर हसत आहे. आणि त्या क्षणापासून, सूर्यदृष्टीच्या जादूने फक्त सूर्यपुरीच नाही, तर सगळ्या कोणार्क परिसरात ज्ञानाचा प्रकाश पसरला.

शिकवण: - खरी जादू म्हणजे ज्ञानाचा प्रसार आणि निस्वार्थीपणाने इतरांसाठी जगणं.

९) मेघगर्जनेची तंतुवीणा

मेघालयाच्या हिरव्यागार जंगलात, जिथे ढग जमिनीला मिठी मारतात आणि पावसाचे थेंब गाणी गातात, एक गाव वसलेलं होतं—नाव त्याचं मेघमाला. या गावात राहायची सायली, एक सतरा वर्षांची मुलगी, जिच्या हसण्यात पावसाची खळखळ आणि स्वप्नांत मेघांची उधळण होती. सायलीला गावातल्या आजींच्या गोष्टी ऐकायला खूप आवडायचं, विशेषत: मेघगर्जना नावाच्या जादूगाराची गोष्ट, ज्याने जंगलाच्या हृदयात

तंतुवीणा नावाची जादुई वीणा लपवली होती. ही वीणा फक्त खऱ्या वारसाच्या हातात गीत गायची, आणि तिच्या जादूने गावाला सुख-समृद्धी मिळायची.एके रात्री, ढगांनी आकाशाला पांघरूण घातलं होतं. सायलीला तिच्या आजीच्या पेटीत एक चमकदार नीलमणी लटकन सापडलं, ज्यावर पावसाच्या थेंबांचं चिन्ह कोरलेलं होतं. लटकनाच्या मागे लिहिलं होतं: "मेघाचा वारस, जंगलात शिर आणि तंतुवीणा शोध." सायलीने ठरवलं—आज रात्री ती जंगलात जाणार. तिने आपली पिशवी भरली: पाण्याची कुपी, एक छोटा कंदील, आणि ते लटकन. तिची जिवलग मैत्रीण, एक गप्पिष्ट बेडूक—फटाकडी—तिच्यासोबत निघाली. "सायली, जंगलात

रात्री? तिथे साप असतील!” फटाकडीने टर्रर करत विचारलं. सायली हसली, “फटाकडी, साप भेटले तर आपण त्यांना नाचायला शिकवू!”मेघमालाच्या जंगलात शिरताच सायलीने लटकन उंचावलं. त्यातून एक निळा प्रकाश बाहेर पडला, ज्याने जंगलातला मार्ग उजळला. लटकनावर कोरलेल्या नकाशाने सांगितलं की, तंतुवीणापर्यंत पोहोचण्यासाठी तीन कसोट्या पार कराव्या लागतील: पावसाचा भूलभुलैया, मायेची धुकं, आणि मेघगर्जनेची गर्जना.पहिली कसोटी: पावसाचा भूलभुलैयाजंगलात खोलवर गेल्यावर सायली आणि फटाकडी यांना पावसाच्या थेंबांचा भूलभुलैया भेटला. थेंब एकमेकांत मिसळत होते, जणू मार्गच गिळून टाकायचे. फटाकडी घाबरून टर्ररला, “सायली, हे थेंब आपल्याला बुडवतील! माझे पाय आधीच ओले झाले!” सायलीने लटकन हातात घेतलं, आणि त्यातून एक नीलमणी प्रकाश बाहेर पडला. प्रकाशाने थेंबांना शांत केलं. “फटाकडी, पावसाशी मैत्री करूया,” सायली म्हणाली. तिने लटकन उंचावलं आणि पुटपुटलं, “मेघांनो, मला तुमच्या हृदयात न्या.” त्या क्षणी, थेंबांनी मार्ग मोकळा केला, आणि एक पायवाट दिसली. फटाकडीने उड्या मारत म्हटलं, “सायली, तू पावसाला डान्स फ्लोअर बनवलंस!”दुसरी कसोटी: मायेची धुकंपुढे चालताना त्यांना एक धुक्याचा पडदा भेटला, जिथे मायेच्या सावल्या नाचत होत्या. सावल्यांनी सायलीच्या भीतीचं रूप घेतलं—तिची शाळेतली अपयशाची भीती, मित्रांचा उपहास, आणि स्वतःवरचा कमी झालेला विश्वास. एक सावली म्हणाली, “सायली, तू फक्त एक गावठी मुलगी आहेस. घरी जा!” सायलीचं मन डगमगलं, पण फटाकडीने तिच्या पायावर टुणकन उडी मारली आणि टर्ररला, “सायली, हे फालतू आहे! तू माझी यूट्यूब स्टार आहेस!” सायलीने लटकन घट्ट पकडलं आणि मोठ्याने म्हणाली, “सावल्यांनो, माझा प्रकाश तुम्हाला हरवेल!” लटकनातून एक तेजस्वी किरण बाहेर पडला, आणि सावल्या पळून गेल्या. फटाकडी हसला, “सायली, तू धुक्याला डिलीट

केलंस!”तिसरी कसोटी: मेघगर्जनेची गर्जनाशेवटी, सायली आणि फटाकडी जंगलाच्या हृदयात पोहोचले, जिथे एक प्राचीन झाड उभं होतं. झाडाच्या मुळांवर तंतुवीणा तरंगत होती, तिच्या तारा ढगांप्रमाणे चमकत होत्या. पण वीणापुढे एक प्रचंड मेघराक्षस उभा होता, ज्याचा आवाज पावसाच्या गडगडाटासारखा होता. “तू माझी वीणा चोरायला आलीस?” राक्षसाने गर्जना केली.सायलीने धैर्य गोळा केलं. “मी चोर नाही,” ती म्हणाली. “मी मेघगर्जनेची वारस आहे. ही तंतुवीणा मेघमालाला आनंद देण्यासाठी हवी आहे.” राक्षस हसला, “ठीक, पण तुझी खरी इच्छा सांग!”सायलीने डोळे बंद केले. तिला गावातली पावसामुळे बिघडलेली शेती, मुलांचं अर्धवट शिक्षण, आणि जंगलातलं प्रदूषण आठवलं. तिने लटकन उंचावलं आणि म्हणाली, “मला माझ्या गावाला समृद्धी आणि स्वच्छ जंगल हवं. ही तंतुवीणा मी त्यांच्यासाठी वापरेन.” त्या क्षणी, राक्षस गायब झाला, आणि तंतुवीणा सायलीच्या हातात आली. जंगलातून मेघांचा नाद पसरला, आणि एक मंद आवाज आला, “सायली, तू खरी वारस आहेस. जा, आणि ढगांप्रमाणे मुक्त हो.”सायली आणि फटाकडी जंगलातून बाहेर पडले, आणि तंतुवीणा त्यांच्या हातात गाणं गात होती. मेघमालात परतल्यावर सायलीने वीणेच्या जादूने शेतांना सुपीक केलं, शाळा बांधली, आणि जंगल स्वच्छ केलं. गावकरी तिला मेघकन्या म्हणू लागले, आणि फटाकडी? तो सायलीचा विनोदी साथी बनला, आणि त्याच्या गप्पा गावातल्या मुलांमध्ये गाजल्या.रात्री, जेव्हा सायली ढगांकडे पाहायची, तेव्हा तिला वाटायचं की मेघगर्जना तिच्यावर हसत आहे. आणि त्या क्षणापासून, तंतुवीणेच्या जादूने फक्त मेघमालाच नाही, तर सगळ्या मेघालयात आनंदाचा पाऊस पडला.

शिकवण: - खरी जादू म्हणजे निस्वार्थीपणाने निसर्ग आणि समाजासाठी जगणं.

१०) चंद्रकोरेची खड्ग

उत्तराखंडच्या हिमालयात, जिथे बर्फाचं पांघरूण आणि गंगेचा गजर एकमेकांत मिसळतो, एक गाव वसलेलं होतं—नाव त्याचं चंद्रनगरी. या गावात राहायची अन्वी, एक अठरा वर्षांची मुलगी, जिच्या हसण्यात चंद्राची शीतलता आणि स्वप्नांत हिमालयाची उंची होती. अन्वीला गावातल्या वडिलधाऱ्यांच्या गप्पा ऐकायला खूप आवडायचं, विशेषतः चंद्रकोर नावाच्या जादूगाराची गोष्ट, ज्याने हिमालयाच्या उंच शिखरावर चंद्रखड्ग नावाची जादुई तलवार लपवली होती. ही तलवार फक्त खऱ्या वारसाच्या हातात चमकायची, आणि तिच्या जादूने गावाला शांती आणि समृद्धी मिळायची.एके रात्री, आकाशात चंद्र कोर सारखा नाजूक चमकत होता. अन्वीला तिच्या आजोबांच्या पेटीत एक चांदीचा ताईत सापडला, ज्यावर चंद्राच्या आकृतीत नक्षी कोरलेली होती. ताईताच्या मागे लिहिलं होतं: "चंद्राचा वारस, हिमालयात चढ आणि चंद्रखड्ग शोध." अन्वीने ठरवलं— आज रात्री ती शिखरावर जाणार. तिने आपली पिशवी भरली: पाण्याची कुपी, एक छोटा कंदील, आणि तो ताईत. तिची जिवलग मैत्रीण, एक चटपटीत बर्फमांजर—शुभ्र—तिच्यासोबत निघाली. "अन्वी, बर्फात रात्री? तिथे भुताटकी असेल!" शुभ्रने म्यांव करत कुरकुरलं. अन्वी हसली, "शुभ्र, भुताटकी भेटली तर आपण तिला गाणं ऐकवू!"हिमालयाच्या बर्फाळ वाटांवरून त्यांचा प्रवास सुरू झाला. ताईत अधूनमधून चमकायचा, जणू मार्ग दाखवत होता. अन्वीने ताईत उंचावला आणि पुटपुटलं, "चंद्रकोरा, मला तुझी तलवार दाखव!" त्या क्षणी, बर्फात एक चांदण्यांनी रंगलेली पायवाट दिसली, जी एका प्राचीन गुहेकडे गेली.पहिली कसोटी: बर्फाचा चक्रव्यूहशिखरावर चढताना अन्वी आणि शुभ्र यांना बर्फाच्या भिंतींचा चक्रव्यूह भेटला. भिंती हलत होत्या, जणू कोणालाही पुढे जाऊ

देणार नाहीत. शुभ्र घाबरून म्यांवली, “अन्वी, या भिंती आपल्याला गोठवतील! माझी शेपटी आधीच बर्फ झाली!” अन्वीने ताईत हातात घेतला,

आणि त्यातून एक चांदीचा प्रकाश बाहेर पडला. प्रकाशाने भिंतींना शांत केलं. “शुभ्र, बर्फाशी दोस्ती करूया,” अन्वी म्हणाली. तिने ताईत उंचावला आणि पुटपुटलं, “चंद्रदेवा, मला तुमच्या गुहेत न्या.” त्या क्षणी, भिंती बाजूला सरल्या, आणि एक मार्ग मोकळा झाला. शुभ्रने पंजाने बर्फ खणत म्हटलं, “अन्वी, तू बर्फाला डान्स फ्लोअर बनवलंस!”दुसरी कसोटी:

मायेची चांदणीपुढे चालताना त्यांना एक चांदण्यांनी नटलेली खिंड दिसली, जिथे मायेच्या सावल्या नाचत होत्या. सावल्यांनी अन्वीच्या भीतीचं रूप घेतलं—तिची अपयशाची भीती, गावकऱ्यांचा अविश्वास, आणि स्वत:वरचा कमी झालेला आत्मविश्वास. एक सावली म्हणाली, "अन्वी, तू फक्त एक गावठी मुलगी आहेस. घरी जा!" अन्वीचं मन डगमगलं, पण शुभ्रने तिच्या पायावर म्यांव करत उडी मारली आणि ओरडलं, "अन्वी, हे फालतू आहे! तू माझी चांदणीकन्या आहेस!" अन्वीने ताईत घट्ट पकडला आणि मोठ्याने म्हणाली, "सावल्यांनो, माझा प्रकाश तुम्हाला हरवेल!" ताईतातून एक चमकदार किरण बाहेर पडला, आणि सावल्या पळून गेल्या. शुभ्र हसली, "अन्वी, तू चांदण्यांना रील बनवलंस!"तिसरी कसोटी: चंद्रकोरेची गर्जनागुहेत पोहोचताच अन्वी आणि शुभ्र यांना एक चमकणारी तलवार दिसली, जी चंद्राच्या प्रकाशाने न्हाऊन निघाली होती. पण तलवारीपुढे एक प्रचंड बर्फराक्षस उभा होता, ज्याचे डोळे चांदण्यांप्रमाणे चमकत होते. "तू माझी चंद्रखड्ग चोरायला आलीस?" राक्षसाने गर्जना केली.अन्वीने धैर्य गोळा केलं. "मी चोर नाही," ती म्हणाली. "मी चंद्रकोरेची वारस आहे. ही तलवार चंद्रनगरीला शांती देण्यासाठी हवी आहे." राक्षस हसला, "ठीक, पण तुझी खरी इच्छा सांग!"अन्वीने डोळे बंद केले. तिला गावातली थंडीमुळे बिघडलेली शेती, मुलांचं अशांत जीवन, आणि गंगेचं प्रदूषण आठवलं. तिने ताईत उंचावला आणि म्हणाली, "मला माझ्या गावाला शांती आणि स्वच्छता हवी. ही चंद्रखड्ग मी त्यांच्यासाठी वापरेन." त्या क्षणी, राक्षस गायब झाला, आणि तलवार अन्वीच्या हातात आली. गुहेतून चंद्राचा प्रकाश पसरला, आणि एक मंद आवाज आला, "अन्वी, तू खरी वारस आहेस. जा, आणि चंद्राप्रमाणे शांत राहा."अन्वी आणि शुभ्र गुहेतून बाहेर पडले, आणि चंद्रखड्ग त्यांच्या हातात चमकत होती. चंद्रनगरीत परतल्यावर अन्वीने तलवारीच्या जादूने शेतांना सुपीक केलं, मुलांना शाळा बांधली, आणि गंगेचं पाणी स्वच्छ केलं. गावकरी

तिला चंद्रकन्या म्हणू लागले, आणि शुभ्र? ती अन्वीची विनोदी साथी बनली, आणि तिच्या म्यांव-गप्पा गावात गाजल्या.रात्री, जेव्हा अन्वी चंद्राकडे पाहायची, तेव्हा तिला वाटायचं की चंद्रकोर तिच्यावर हसत आहे. आणि त्या क्षणापासून, चंद्रखड्गच्या जादूने फक्त चंद्रनगरीच नाही, तर सगळ्या हिमालयात शांतीचा प्रकाश पसरला.

शिकवण: - खरी जादू म्हणजे शांत मनाने आणि निस्वार्थीपणाने इतरांसाठी जगणं.

११) स्वराज्याचा शूरवीर

पन्हाळगडाच्या पायथ्याशी, जिथे सह्याद्रीच्या कड्यांवर मेघांचे गीत आणि वाऱ्याचा नाद एकमेकांत मिसळतो, एक गाव वसलेलं होतं. नाव त्याचं नेबापूर. या गावात राहायचा रियान, एक अठरा वर्षांचा तरुण, ज्याच्या हसण्यात सूर्याची उष्णता आणि स्वप्नांत स्वराज्याची चमक होती. रियानला गावातल्या वडिलधाऱ्यांच्या गप्पा ऐकायला खूप आवडायचं, विशेषतः स्वराज्यसूर नावाच्या जादूगाराची गोष्ट, ज्याने पन्हाळगडाच्या गाभाऱ्यात सूरताईत नावाचं जादुई ताईत लपवलं होतं. हे ताईत फक्त खऱ्या वारसाच्या हातात चमकायचं, आणि त्याच्या जादूने स्वराज्याला संकटातून वाचवता यायचं.एके रात्री, आकाशात तारे स्वराज्याच्या गीताला साथ देत होते. रियानला त्याच्या आजोबांच्या पेटीत एक चमकदार ताईत सापडलं, ज्यावर सूर्य आणि तलवारीचं चिन्ह कोरलेलं होतं. ताईताच्या मागे लिहिलं होतं: “स्वराज्याचा वारस, गडावर चढ आणि सूरताईत शोध.” रियानने ठरवलं आज रात्री तो पन्हाळगडावर जाणार. त्याने आपली पिशवी भरली: पाण्याची कुपी, एक छोटा कंदील, आणि ते ताईत. त्याचा जिवलग मित्र, एक गप्पिष्ट खोडकर त्याच्यासोबत निघाला. “रियान, गडावर रात्री? तिथे सावल्या नाचत असतील!” टवटवीने खवळून कावकाव केलं. रियान हसला, “टवटवी, सावल्या भेटल्या तर आपण त्यांना गाणं ऐकवू!”पन्हाळगडाच्या उंच कड्यांवर चढताना रियानने ताईत उंचावलं. त्यातून एक सुनहरी किरण बाहेर पडलं, ज्याने गडाचा मार्ग उजळला. ताईतावर कोरलेल्या नकाशाने सांगितलं की, सूरताईतापर्यंत पोहोचण्यासाठी तीन कसोट्या पार कराव्या लागतील: कड्यांचा चक्रव्यूह, मायेची पालखी, आणि स्वराज्यसूराची सावट.पहिली कसोटी: कड्यांचा चक्रव्यूहगडाच्या प्रवेशद्वारापाशी रियान आणि टवटवी यांना प्रचंड कड्यांचा चक्रव्यूह भेटला. कडे वाऱ्याच्या तालावर हलत होते, जणू

कोणालाही आत जाऊ देणार नाहीत. टवटवी घाबरून कावकावला, "रियान, हे कडे आपल्याला चिरडतील! माझी पंखं अजून नवीन आहेत!" रियानने ताईत हातात घेतलं, आणि त्यातून एक तेजस्वी किरण बाहेर पडलं. किरणाने कड्यांना शांत केलं. "टवटवी, कड्यांशी मैत्री करूया," रियान म्हणाला. त्याने ताईत उंचावलं आणि पुटपुटलं, "स्वराज्यसूरा, मला तुमच्या गाभाऱ्यात न्या." त्या क्षणी, कडे बाजूला सरले, आणि एक मार्ग मोकळा झाला. टवटवीने उड्या मारत म्हटलं, "रियान, तू कड्यांना नाचायला लावलंस!"दुसरी कसोटी: मायेची पालखीपुढे चालताना त्यांना एक चमकणारी पालखी दिसली, जी हवेत तरंगत होती. पालखीतून मायेच्या सावल्या बाहेर पडल्या, ज्यांनी रियानच्या भीतीचं रूप घेतलं त्याची अपयशाची भीती, गावकऱ्यांचा उपहास, आणि स्वतःवरचा कमी झालेला विश्वास. एक सावली म्हणाली, "रियान, तू फक्त एक गावठी मुलगा आहेस. घरी जा!" रियानचं मन डगमगलं, पण टवटवीने त्याच्या खांद्यावर पंख फडफडवले आणि कावकावला, "रियान, हे फसवं आहे! तू माझा गडाचा सूरवीर आहेस!" रियानने ताईत घट्ट पकडलं आणि मोठ्याने म्हणाला, "सावल्यांनो, माझा प्रकाश तुम्हाला हरवेल!" ताईतातून एक चमकदार किरण बाहेर पडला, आणि सावल्या नाहीशा झाल्या. टवटवी हसला, "रियान, तू पालखीला भुताटकी बनवलंस!"तिसरी कसोटी: स्वराज्यसूराची सावटगडाच्या गाभाऱ्यात पोहोचताच रियान आणि टवटवी यांना एक चमकणारं ताईत दिसलं, जे स्वराज्याच्या तेजाने न्हाऊन निघालं होतं. पण ताईतापुढे एक भयंकर सावट उभी होती—स्वराज्यसूराची सावट, जिचे डोळे तलवारींप्रमाणे चमकत होते. "तू माझं सूरताईत चोरायला आलास?" सावटीने गर्जना केली.रियानने धैर्य गोळा केलं. "मी चोर नाही," तो म्हणाला. "मी स्वराज्यसूराचा वारस आहे. हे सूरताईत नेबापूरला शांती आणि समृद्धी देण्यासाठी हवं आहे." सावट हसली, "ठीक, पण तुझी खरी इच्छा सांग!"रियानने डोळे बंद केले. त्याला नेबापूरची गरिबी, गावकऱ्यांचे

 © ई साहित्य प्रतिष्ठान

कष्ट, आणि स्वराज्यावरील शत्रूंचं संकट आठवलं. त्याने ताईत उंचावलं

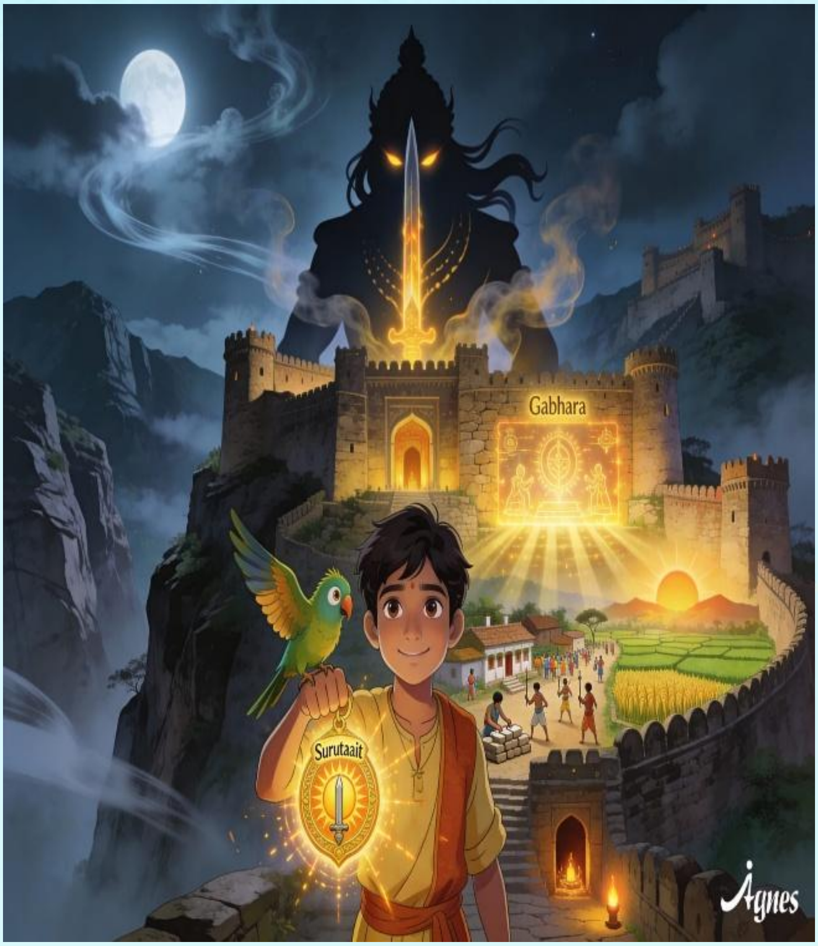

आणि म्हणाला, “मला माझ्या गावाला स्वातंत्र्य आणि सुख हवं. हे सूरताईत मी स्वराज्यासाठी वापरेन.” त्या क्षणी, सावट गायब झाली, आणि सूरताईत रियानच्या हातात आलं. गाभाऱ्यातून स्वराज्याचा नाद पसरला, आणि एक मंद आवाज आला, “रियान, तू खरा वारस आहेस. जा, आणि स्वराज्याप्रमाणे चमक.”रियान आणि टवटवी गडावरून खाली उतरले, आणि सूरताईत त्यांच्या हातात चमकत होतं. नेबापूरला परतल्यावर रियानने ताईताच्या जादूने गावात शाळा बांधली, शेतांना सुपीक केलं, आणि स्वराज्याच्या रक्षणासाठी तरुणांना प्रेरणा दिली. गावकरी त्याला

स्वराज्यपुत्र म्हणू लागले, आणि टवटवी? तो रियानचा गप्पिष्ट साथी बनला, आणि त्याच्या कावकाव-गप्पा गावात गाजल्या.रात्री, जेव्हा रियान ताऱ्यांकडे पाहायचा, तेव्हा त्याला वाटायचं की स्वराज्यसूर त्याच्यावर हसत आहे. आणि त्या क्षणापासून, सूरताईताच्या जादूने फक्त नेबापूरच नाही, तर सगळ्या स्वराज्यात स्वातंत्र्याचा प्रकाश पसरला.

शिकवण: - खरी जादू म्हणजे स्वराज्यासाठी निस्वार्थीपणाने आणि धैर्याने जगणं.

बालमित्रांनो,

तुम्हाला पुस्तक कसे वाटले आम्हाला जरूर कळवा. तसेच आपल्याला कथा आवडली ना ? मग आठवणीने *लेखक अनिल शिणगारे* यांना फोन करून कळवा.

लहान मुलांसाठी लिहिलेले साहित्य आम्ही कायम त्याचे स्वागत करू. योग्य साहित्याचे आम्ही नक्कीच छानशे ई बुक करू.

चला तर मग पाठवा आपले लिखाण पटापट खालील मेल आयडीवर. balnetakshari@gmail.com

तुम्ही मला या संदर्भात फोन सुध्दा करू शकतात. 9422284116

मग छान छान मराठी पुस्तक वाचत रहा आणि छान छान मराठी लिहीत रहा.

अनघा हिरे

संपादक

बालनेटाक्षरी